

NORA ROBERTS

Begraven geheimen

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1985 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Night Moves*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © EricVega / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1235 3
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Wat heb je in vredesnaam in deze uithoek te zoeken?’

Maggie, die op haar knieën in de aarde zat te wroeten, keek niet eens op. ‘C.J., je klinkt als een gebarsten grammofonplaat.’

C.J. trok het boord van zijn kasjmier trui recht. Hij was een man die het zich zorgen maken tot een kunst had verheven, en op dat moment was Maggie het onderwerp van zijn bezorgdheid. Iemand moest zich per slot van rekening om haar bekommeren, vond hij. Gefrustreerd keek hij neer op haar donkerbruine haren, die ze in een slordige knot had opgestoken. Haar nek was slank en bleek, en haar schouders waren een beetje voorovergebogen doordat ze haar gewicht op haar onderarmen liet rusten. Ze was tenger gebouwd en bezat het soort teerheid dat C.J. altijd associeerde met negentiende-eeuwse Engelse aristocratische dames. Hoewel die, ondanks hun tere botten en hun porseleinen huid, misschien net als Maggie hadden beschikt over een onuitputtelijke voorraad kracht en uithoudingsvermogen.

Ze droeg een T-shirt en een spijkerbroek, beide verschoten en nat van het zweet. Toen hij naar haar handen keek, haar slanke elegante handen, en zag hoe vuil ze waren, liep er een rilling van afgrijzen over zijn rug. Hij wist tenslotte tot wat voor magie die handen in staat waren.

Een fase, dacht hij hoopvol. Ze ging alleen maar door een fase. Na twee huwelijken en enkele kortstondige verhoudingen begreep C.J. dat vrouwen af en toe te lijden hadden van vreemde stemmingen. Met een wijsvinger streek hij over zijn goed verzorgde zandkleurige snor. Zijn taak was het haar met zachte, maar resolute hand terug te brengen naar de echte wereld.

Om zich heen kijkend, zag hij niets dan bomen en rotsblokken, en hij vroeg zich ongerust af of er misschien beren in het bos leefden.

In de echte wereld kwam je dat soort dieren alleen in dierentuinen tegen. Met een zenuwachtig oog gericht op het bos, beducht voor verdachte bewegingen, probeerde hij het nog een keer.

‘Maggie, hoelang ben je van plan om zo door te gaan?’

‘Wat bedoel je met “zo”, C.J.?’ Haar stem was zacht en hees, alsof ze zojuist wakker was geworden. Het was een stem die menig man deed wensen dat hij het was die haar wakker had gemaakt.

De vrouw was gekmakend, dacht hij, door zijn zorgvuldig in model geföhnde haren strijkend. Waarom zat ze zich vijfduizend kilometer van Los Angeles te vergooien aan dergelijk laag-bij-de-gronds werk? Hij had een zekere verantwoordelijkheid voor haar en hij mocht zijn eigen belangen trouwens ook niet uit het oog verliezen.

C.J. zuchtte diep, een oude gewoonte wanneer hij op tegenstand stuitte. Onderhandelen was per slot van rekening zijn werk, en er was niemand die haar beter tot rede zou kunnen brengen dan hij. Voorzichtig verplaatste zijn voeten, ervoor zorgend dat zijn glimmend gepoetste loafers niet onder het zand kwamen te zitten.

‘Schatje, ik houd van je. Dat weet je toch? Kom naar huis.’

Ditmaal draaide Maggie haar hoofd om, en ze keek hem aan met een glimlach waarbij haar hele gezicht betrokken was – de mond die net niet te breed was, de enigszins puntige kin, de jukbeenderen die haar gezicht ruitvormig maakten. Haar ogen, groot, rond en een paar tinten donkerder dan haar haren, maakten haar gezicht geanimeerd. Geen verbluffend mooi gezicht; dat hield je jezelf tenminste voor terwijl je probeerde te bedenken waarom je zo verbluft was. Zelfs nu, zonder make-up en met op de wang een veeg aarde, hield haar gezicht je aandacht gevangen. Maggie Fitzgerald hield je aandacht gevangen, omdat ze precies was wat ze leek. Interessant. Geïnteresseerd.

Nu zat ze op haar hurken, en ze streek een haarlok uit haar gezicht, terwijl ze opkeek naar de man die met gefronste wenkbrauwen op haar neerkeek. Ze voelde een vleugje genegenheid, een vleugje geamuseerdheid. Beide gevoelens waren altijd ergens aanwezig. ‘C.J., ik houd ook van jou. En houd nu op je te gedragen als een oude vrouw.’

‘Je hoort hier niet,’ zei hij, eerder geërgerd dan beledigd. ‘Je hoort niet op je handen en knieën rond te kruipen in –’

‘Ik vind het leuk,’ zei ze eenvoudig.

Het was de eenvoud van haar antwoord die hem duidelijk maakte dat hij met een echt probleem zat. Als ze had geschreeuwd of gediscussieerd, zou hij haar zo goed als zeker op andere gedachten hebben kunnen brengen. Wanneer ze echter was zoals nu, koppig maar beheerst, zou haar ompraten gelijkstaan aan het beklimmen van Mount Everest. Verraderlijk en uitputtend. Omdat hij een intelligente man was, veranderde hij van tactiek.

‘Maggie, ik begrijp volkomen waarom je er graag even tussenuit wilt, een beetje rust wilt. Niemand verdient dat meer dan jij.’ Dat was een goede zet, dacht hij, en het was nog waar ook. ‘Waarom ga je niet een paar weken naar Cancún, of winkelen in Parijs?’

‘Mmm.’ Ze verplaatste haar knieën en schudde de blaadjes van de viooltjes op die ze net had geplant. Volgens haar zagen ze er niet al te florissant uit. ‘Wil je me die gieter even geven?’

‘Je luistert niet.’

‘Jawel.’ Toen hij niet reageerde op haar verzoek, strekte ze een arm uit om zelf de gieter te pakken. ‘Ik ben al in Cancún geweest en ik heb zoveel kleren dat ik de helft ervan in Los Angeles moest laten opslaan.’

Nog niet ontmoedigd, probeerde C.J. een andere strategie. ‘Ik ben niet de enige die zich zorgen over je maakt,’ zei hij, toekijkend toen ze de viooltjes begoot. ‘Iedereen die je kent, iedereen die hiervan weet, denkt dat –’

‘– er een steekje bij me loszit?’ opperde ze. Ik heb ze te veel water gegeven, dacht ze toen de druipnatte bloemen slap naar beneden hingen. Over het buitenleven moest ze nog heel wat leren. ‘C.J., in plaats van tegen me te zeuren en me te proberen over te halen om iets te doen wat ik niet van plan ben, kun je beter dichterbij komen en me een handje helpen.’

‘Een handje helpen?’ vroeg hij ontsteld, alsof ze hem had voorgesteld zijn eersteklas Schotse whisky aan te lengen met kraanwater.

Grinnikend zei ze: ‘Geef me dat kistje met petunia’s.’ Daarna stak ze het schepje opnieuw in de grond om de keiharde aarde los te woe-
len. ‘Tuinieren is goed voor je. Het brengt je weer in contact met de
natuur.’

‘Ik heb geen behoefte aan contact met de natuur.’

Met haar gezicht naar de zon geheven schaterde ze het uit. Nee,
C.J.’s nauwste contact met de natuur bestond uit een zwembad met
chlorwater dat werd verwarmd door middel van zonnecellen. Tot
een paar maanden geleden was haar contact met de natuur niet veel
intiemer geweest. Ze had de natuur beslist niet opgezocht. Nu had ze
echter iets gevonden – iets waarnaar ze zelfs niet had gezocht. Als ze
niet naar de oostkust was gekomen om mee te werken aan de muziek
voor een nieuwe musical, en als ze na afloop van de lange afmattende
sessies niet in een opwelling naar het zuiden was gereden, was ze nooit
gestuit op het slaperige dorp dat verscholen lag in de Blue Ridge.

Komen we er eigenlijk wel ooit achter waar we thuishoren, tenzij
we zo veel geluk hebben dat we bij toeval op onze eigen persoonlijke
ruimte stuiten? vroeg ze zich af. Ze wist slechts dat ze zonder een
bepaald doel voor ogen had rondgereden en zodoende was thuisge-
komen.

Misschien had het lot haar wel naar Morganville gebracht, een
groepje huizen met honderdtweeënveertig inwoners, verscholen in
de heuvels. Afgezien van het eigenlijke dorp omvatte de gemeente
nog een paar boerderijen en afgelegen huizen in de bergen. Als het
lot haar naar Morganville had gebracht, had het haar tevens langs het
bord gebracht waarop stond aangegeven dat er een huis met vijf hec-
tare grond te koop was. Ze had geen ogenblik gearzeld, niet over de
prijs gemarchandeerd, en zelfs niet op het laatste moment getwijfeld.
Nadat ze de vraagprijs had overgemaakt, had ze binnen dertig dagen
het koopcontract in haar bezit gehad.

Omhoogkijkend naar het twee verdiepingen hoge oude huis met
zolder waarvan de horren scheef voor de ramen hingen, kon ze zich
maar al te goed voorstellen dat haar vrienden en collega’s zich afvro-

gen of ze wel goed bij haar hoofd was. Ze had haar hal van Italiaans marmer en haar met mozaïektegels belegde zwembad verruild voor roestige scharnieren en grote rotsblokken. Zonder ook maar één keer om te kijken.

Nadat ze de aarde om de petunia's had aangeklopt, ging ze op haar hurken zitten om het resultaat van haar werk te bekijken. De petunia's zagen er een beetje beter uit dan de viooltjes. Misschien kreeg ze de slag te pakken. 'Wat vind jij ervan?'

'Ik vind dat je moet terugkomen naar Los Angeles en je partituur moet afmaken.'

'Ik bedoelde van de bloemen.' Nadat ze was opgestaan, veegde ze de aarde van haar spijkerbroek. 'Ik ben trouwens bezig met die partituur – hier.'

'Maggie, hoe kun je hier in vredesnaam werken?' vroeg C.J. ten einde raad. Hij spreidde zijn armen in een theatraal gebaar, dat ze altijd had bewonderd om het onverbloemde effectbejag. 'Hoe kun je hier wonen? Het is hier niet eens geciviliseerd.'

'Hoezo niet? Omdat er niet op iedere straathoek een fitnessclub of een boetiek staat?' Om haar woorden minder scherp te laten klinken, schoof ze een hand onder zijn arm. 'Kom op, haal diep adem. De zuivere lucht zal je geen kwaad doen.'

'Smog is onderschat,' mompelde hij, terwijl hij opnieuw zijn voeten verzette. Beroepsmatig was hij haar impresario, maar privé beschouwde hij zich als haar vriend, misschien wel haar beste vriend sinds Jerry was overleden. Bij die gedachte veranderde hij opnieuw van toon. Ditmaal klonk zijn stem vriendelijk. 'Luister, Maggie, ik weet dat je een moeilijke tijd achter de rug hebt. Misschien zijn er in Los Angeles te veel herinneringen waar je nog niet tegen kunt, maar je kunt jezelf niet levend begraven.'

'Ik begraaf mezelf niet.' Zowel om haar woorden kracht bij te zetten als om steun te zoeken, legde ze haar handen op zijn onderarmen. 'Jerry heb ik al bijna twee jaar geleden begraven. Dat was een ander deel van mijn leven, C.J., en het heeft hier niets te maken. Dit is

mijn thuis, ik weet niet hoe ik het anders moet uitleggen.’ Ze liet haar handen naar die van hem glijden, vergetend dat die van haar vuil waren van de aarde. ‘Dit is nu mijn heuvel, en ik ben hier gelukkiger, meer op mijn gemak dan ik ooit in Los Angeles ben geweest.’

Hoewel hij bij voorbaat wist dat hij net zo goed tegen een muur kon praten, besloot hij nog één poging te wagen. ‘Maggie,’ zei hij, een arm om haar schouders slaand alsof ze een klein kind was dat leiding nodig had. ‘Kijk eens naar dat huis.’

Zonder iets te zeggen keken ze beiden omhoog naar het huis. Hij zag dat er een paar planken van de veranda ontbraken en dat de verf van het houtwerk afbladderde. Zij zag de zon in alle kleuren van de regenboog in de ramen weerkaatsen.

‘Je kunt onmogelijk serieus van plan zijn om hier te gaan wonen.’

‘Een likje verf, een paar spijkers,’ zei ze schouderophalend. Lang geleden had ze geleerd dat oppervlakkige problemen het best genegeerd konden worden. Het waren de problemen die onder de oppervlakte smeulden, net niet helemaal zichtbaar, die moesten worden aangepakt. ‘Het heeft zo veel mogelijkheden, C.J..’

‘De meest in het oog springende mogelijkheid is dat het instort op je hoofd.’

‘Vorige week heb ik het dak laten repareren door een man uit de buurt.’

‘Maggie, ik betwijfel ten zeerste of er hier in een straal van vijftien kilometer mannen of vrouwen te vinden zijn. Volgens mij wonen hier alleen maar elfen en kabouters.’

‘Misschien was hij dan een kabouter.’ Nu kreeg haar gevoel voor humor de overhand. ‘Hij was ongeveer een meter vijfenzestig lang, gedrongen als een stier, en hij woog minstens honderd kilo. Hij heette Bog.’

‘Maggie –’

‘Hij was erg behulpzaam,’ zei ze, zonder hem uit te laten spreken. ‘Hij en zijn knecht komen nog een keer terug om de veranda en een paar andere dingen te repareren.’

‘Oké, je hebt dus een kabouter gevonden om voor je te timmeren en te zagen. Maar wat zeg je daar dan van?’ Hij gebaarde naar het omringende terrein. Dat was rotsachtig, oneffen, en overwoekerd door onkruid en struikgewas. Zelfs een geboren optimist zou het niet als een gazon hebben kunnen bestempelen. Een dikke boom helde gevaarlijk over naar het huis, terwijl doornige klimplanten en wilde bloemen elkaar bijna verstikten. Het rook doordringend naar aarde en gras.

‘Het is als het kasteel van Doornroosje,’ zei Maggie zacht. ‘Enerzijds zal het me spijten die boom om te laten hakken, maar Mr. Bog heeft ook dat onder controle.’

‘Doet hij ook aan opgravingen?’

Ze hield haar hoofd schuin en trok haar wenkbrauwen op. Het was een houding die iedereen boven de veertig aan haar moeder zou doen denken. ‘Hij heeft me een tuinarchitect aanbevolen en me verzekerd dat Cliff Delaney de beste in het hele district is. Vanmiddag komt hij langs om een kijkje te nemen.’

‘Als hij slim is, heeft hij aan één blik op de greppel die jij een weg noemt, genoeg om door te rijden.’

‘Jij hebt ook je gehuurde Mercedes helemaal hierheen gereden.’ Ze draaide zich om, sloeg haar armen om zijn nek en gaf hem een klinkende zoen. ‘Denk niet dat ik dat niet waardeer, en ik waardeer het ook dat je helemaal van de westkust hierheen bent gevlogen en dat je genoeg om me geeft om je zorgen te maken. Dat waardeer ik allemaal echt. Ik waardeer jou.’ Ze woelde door zijn haren, iets wat niemand anders dan zij ongestraft had kunnen doen. ‘Vertrouw op mijn oordeel, C.J.. Ik weet echt wel wat ik doe, en beroepsmatig gezien kan ik hier alleen maar beter worden.’

‘Dat valt nog te bezien,’ zei hij zuur, maar met zijn hand raakte hij haar wang aan. Ze was nog jong genoeg om dwaze dromen te hebben, dacht hij. Nog naïef genoeg om in ze te geloven. ‘Je weet dat ik me over je werk geen zorgen maak.’

‘Dat weet ik.’ Haar stem werd zacht, en daarmee verzachtten ook

haar ogen en haar mond. Ze was niet een vrouw die haar emoties in bedwang had, maar iemand die zich door ze liet leiden. 'Ik heb de rust hier nodig. Weet je dat ik voor het eerst in mijn leven uit de mallemlolen ben gestapt? Die vaste grond onder mijn voeten, daar geniet ik van, C.J.'

Hij kende haar goed en begreep dat hij haar, voorlopig in ieder geval, niet op andere gedachten zou kunnen brengen. Bovendien wist hij dat haar leven vanaf haar geboorte doorwrocht was geweest met gebeurtenissen die alleen in dromen – en nachtmerries – voorkwamen. Misschien moest ze dat compenseren, een tijdje althans.

'Ik moet nu weg, anders mis ik mijn vlucht,' zei hij met tegenzin. 'Als je dan toch met alle geweld hier wilt blijven, wil ik dat je me iedere dag opbelt.'

Ze gaf hem nog een zoen. 'Eén keer per week,' zei ze. 'Over tien dagen krijg je de voltooide partituur voor Heat Dance.' Met haar arm om zijn middel geslagen liep ze met hem mee naar het einde van het oneffen overwoekerde pad waar zijn Mercedes detonerend stond te glanzen. 'Ik houd van die film, C.J.; hij is zelfs beter dan ik had gedacht toen ik het script las. De muziek schrijft zich bijna zelf.'

Met een onverstaanbare grom keek hij nog een keer om naar het huis. 'Als je je eenzaam gaat voelen –'

'Dat gebeurt niet.' Lachend duwde ze hem in zijn auto. 'Het was een openbaring te ontdekken hoe onafhankelijk ik kan zijn. Nu wens ik je een goede reis, en houd alsjeblieft op je zorgen over me te maken.'

Geen schijn van kans, dacht hij, automatisch in zijn aktetas voelend of zijn maagtabletten erin zaten. 'Stuur me de partituur, en als die spectaculair is, houd ik misschien op me zorgen te maken... een beetje.'

'Ze is spectaculair,' zei ze, achteruitlopend om hem de ruimte te geven om te keren. 'Ik ben spectaculair!' riep ze toen de auto langzaam draaide. 'Vertel iedereen aan de westkust dat ik heb besloten een paar geiten en kippen te kopen.'

De auto kwam abrupt tot stilstand. ‘Maggie...’

Lachend zwaaide ze naar hem, voordat ze achteruit terugliep over het pad. ‘Nu nog niet, maar misschien in de herfst.’ Het leek haar het beste om hem gerust te stellen, voordat hij uit zou stappen om opnieuw te gaan preken. ‘O ja, wil je me een doos kersenbonbons sturen?’

Dat klonk beter, dacht C.J., en opgemonterd zette hij de versnelling weer in zijn één. Binnen zes weken zou ze terug zijn in Los Angeles. Toen hij wegreed, keek hij in het achteruitkijkspiegeltje. Hij kon haar zien staan, klein en tenger, nog steeds lachend, tegen de achtergrond van het overwoekerde land, de uitbottende bomen en het vervallen huis. Opnieuw liep er een rilling over zijn rug, maar ditmaal niet omdat de omgeving indruiste tegen zijn fijngevoeligheid. Ditmaal rilde hij van iets wat verdacht veel op angst leek. Plotseling was hij er zeker van dat ze daar niet veilig was.

Hoofdschuddend haalde hij een doosje maagzuurremmers uit zijn tas, terwijl de auto met veel lawaai over een grote kei hobbelde. Iedereen zei altijd dat hij te veel piekerde.

Eenzaam, dacht Maggie toen de Mercedes hotsend en botsend wegreed over haar armzalige oprit. Nee, ze was niet eenzaam. Ze was er honderd procent zeker van dat ze hier nooit eenzaam zou zijn. Onverwacht be kroop haar een akelig voor gevoel, dat ze echter onmiddellijk afdeed als belachelijk.

Met haar armen om zichzelf heen geslagen draaide ze langzaam twee keer in het rond. Uit de rotsachtige helling rezen bomen op. De blaadjes waren nog nauwelijks meer dan knoppen, maar over een paar weken zouden ze groeien en dichter worden, zodat de bomen in een welige groene overkapping veranderden. In gedachten zag ze het bos graag op die manier, en daarna probeerde ze het zich voor te stellen in het hartje van de winter – wit, helemaal wit en zwart, met ijs dat aan de takken kleefde en glinsterde op de rotsblokken. In de herfst zou er buiten ieder raam als het ware een wandkleed hangen. Ze was verre van eenzaam.

Voor het eerst in haar leven had ze de kans om haar eigen stempel op een woonplaats te drukken. Haar huis zou geen kopie zijn van iets wat ze eerder had gehad of iets wat aan haar was gegeven. Het was van haar, onvoorwaardelijk, net als alle vergissingen die ze hier zou begaan of alle overwinningen die ze hier zou behalen. Er zou geen pers zijn die deze afgelegen plek in het westen van Maryland vergeleek met het herenhuis van haar moeder in Beverly Hills of de villa van haar vader in het zuiden van Frankrijk. Als ze geluk had, heel veel geluk, dacht ze met een tevreden zucht, zou er helemaal geen pers zijn. Ze kon haar muziek maken en haar leven leiden in rust en eenzaamheid.

Als ze erg stil stond, als ze haar ogen dichtdeed en zich niet bewoog, kon ze overal om zich heen muziek horen. Niet het gezang van vogels, maar het ruisen van de wind door de takken en de uitbottende blaadjes. Als ze zich concentreerde, kon ze het zwakke geklater van het beekje horen dat aan de andere kant van het pad stroomde. De stilte was rijk en overspoelde haar als een symfonie.

Er was een plaats voor glitter en glamour, maar zij wilde die plaats domweg niet meer. Eerlijk gezegd had ze die plaats al heel lang niet meer gewild, maar ze had geen uitweg geweten. Wanneer je geboorte was gevierd door de internationale pers, je eerste stapjes en je eerste woorden waren vastgelegd voor het publiek, was het niet meer dan normaal dat je vergat dat er ook nog een andere manier van leven was.

Haar moeder was een van de grootste blues- en balladezangeressen van Amerika geweest, en haar vader een kindsterretje dat zich had ontpopt tot een succesvol filmregisseur. Hun verkering en hun huwelijk waren nauwgezet gevolgd door fans over de hele wereld. De geboorte van hun dochter was een gebeurtenis geweest die werd verslagen als de geboorte van iemand van koninklijke bloede. Maggie had het leven geleid van een verwende prinses, met gouden draai-molens en witte bontjassen. Ze had geboft, omdat haar ouders zielsveel van haar, en van elkaar, hadden gehouden. Dat had compensatie

geboden voor de vaak harde schijnwereld van de showbusiness met al zijn eisen en wisselvalligheid. Haar wereld was beschut geweest door rijkdom en liefde, maar voortdurend in deining gebracht door publiciteit.

In haar tienertijd hadden de paparazzi haar zelfs gevolgd wanneer ze een afspraakje had – tot haar geamuseerdheid, maar vaak tot frustratie van de betreffende jongens. Ze had zich neergelegd bij het feit dat haar leven publiek eigendom was. Het was nooit anders geweest.

Toen het privé-vliegtuig van haar ouders was neergestort in de Zwitserse Alpen, had de pers haar verdriet vastgelegd in tijdschriften en kranten. Dat had ze niet geprobeerd te verhinderen, want ze had beseft dat de hele wereld met haar mee rouwde. Op haar achttiende was het fundament onder haar wereld weggeslagen.

En daar was Jerry geweest. Eerst een vriend, toen haar minnaar, vervolgens haar echtgenoot. Met hem was er nog meer fantasie en nog meer tragedie in haar leven gekomen.

Aan dat alles moest ze nu niet denken, vermaande ze zichzelf, en ze raapte haar schep op om opnieuw een aanval te doen op de harde aarde. Het enige wat werkelijk was overgebleven van dat deel van haar leven, was haar muziek. Die zou ze nooit opgeven. Zelfs als ze het had geprobeerd, zou ze het trouwens niet hebben gekund. De muziek vormde net zo'n onlosmakelijk deel van haar als haar ogen en haar oren. Ze schreef tekst en muziek en maakte daar een geheel van, niet moeiteloos zoals het vloeiende eindproduct soms deed vermoeden, maar bezeten, met ontzag, voortdurend. In tegenstelling tot haar moeder gaf ze zelf geen uitvoeringen, maar stelde ze haar gave ter beschikking aan andere uitvoerders.

Op haar achtentwintigste had ze twee Oscars, vijf Grammy's en een Tony gewonnen. Ze kon aan de piano zitten en elk liedje dat ze ooit had geschreven uit haar hoofd spelen. De prijzen zaten nog in de kisten die ze had opgestuurd vanuit Los Angeles.

Het bloembed dat ze aanlegde op een plek die misschien niemand anders dan zijzelf ooit zou zien, was liefdewerk zonder de zekerheid

van succes. Dat het haar plezier deed haar eigen speciale stukje kleur toe te voegen aan het land dat ze zich had toegeëigend, was voldoende. Onder het werken begon ze te zingen, haar eerdere bange voor gevoel volkomen vergeten.

Normaalgesproken stelde hij niet zelf de offerte en de eerste planning voor een klus op. Niet meer. De afgelopen zes jaar had Cliff Delaney zich in de positie bevonden dat hij een of twee van zijn beste mannen het eerste stadium van een project kon laten uitvoeren. Pas daarna ging hij er zelf heen om de laatste hand eraan te leggen. Als het karwei interessant genoeg was, bracht hij een bezoek aan de plek wanneer het werk nog in volle gang was en hij hielp soms met het egaliseren van de grond en het beplanten. Die dag maakte hij echter een uitzondering op de regel.

Hij kende het oude Morgan-huis. Het was gebouwd door een Morgan, in dezelfde tijd dat de kleine gemeenschap een paar kilometer verderop naar een lid van diezelfde familie was vernoemd. Tien jaar lang, sinds de auto van William Morgan in de Potomac was gestort, had het huis leeggestaan. Het huis was altijd ongestuurd geweest, het land ontzagwekkend. Cliff wist echter dat het er met de juiste aanpak, met het juiste inzicht, magnifiek kon uitzien. Hij betwijfelde echter of de vrouw uit Los Angeles het juiste inzicht had.

Hij had van haar gehoord. Natuurlijk had hij van haar gehoord. Iedereen die de laatste achtentwintig jaar niet als een kluizenaar in een grot had geleefd, kende Maggie Fitzgerald. Op het ogenblik was haar komst naar Morganville het grootste nieuws, zo groot dat het zelfs de roddelpraatjes over Lloyd Messners vrouw, die er met de bankmanager vandoor was gegaan, overstemde.

Morganville was een eenvoudig dorpje, het soort dorp waar het leven traag verliep. Het soort gemeente waar iedereen trots was op de aanschaf van een nieuwe brandweerauto en de jaarlijkse optocht op Founder's Day. Daarom had Cliff verkozen er terug te komen nadat hij het punt had bereikt dat hij had kunnen wonen waar hij maar wil-

de. Hij was er opgegroeid en begreep de mensen, hun solidariteit en hun bezitterigheid. Hij kende hun tekortkomingen. Beter, misschien zelfs veel beter dan dat, begreep hij het land. Hij betwijfelde dan ook ten zeerste of de glamoureuze songtekstschrijfster uit Californië dat begrip zou hebben.

Naar C.J.'s inschatting zou ze over hoogstens zes weken terugkeren naar Los Angeles. Zonder haar zelfs maar te hebben ontmoet, deed Cliff daar de helft af. Voordat Maggie Fitzgerald echter genoeg kreeg van haar poging om landelijk te leven, kon hij zijn eigen stempel op haar land drukken.

Hij sloeg van de geplaveide weg af en reed het vierhonderd meter lange weggetje op dat naar het Morgan-huis leidde. Hij was er al jaren niet meer geweest, en het pad was in slechtere staat dan hij zich herinnerde. Regen en verwaarlozing hadden geulen in de aarde gesleten, en de takken van de bomen aan weerszijden van het pad hingen ver over en sloegen tegen de pick-up. Als eerste moest de toegangsweg zelf onder handen genomen worden, dacht hij toen zijn kleine pick-up over de geulen hobbelde. Hij zou genivelleerd, geëgaliseerd en opgevuld moeten worden. Er moesten afwateringsgreppels gegraven worden en er moest grind gestrooid worden.

Langzaam reed hij verder, niet om zijn pick-up te ontzien, maar omdat het landschap aan weerszijden van het weggetje hem boeide. Het was woest en primitief, tijdloos. Daarmee wilde hij werken, zijn eigen talent in dienst stellen van de genialiteit van de natuur. Als Maggie Fitzgerald asfaltbekleding en kasplanten wenste, was ze naar het verkeerde adres gekomen. Hij zou de eerste zijn om haar daarop te wijzen.

Dat hij wantrouwen koesterde tegen buitenstaanders, was volgens hem niet meer dan terecht. Ze kwamen bij bosjes naar deze streek, dikwijls uit de rijke voorsteden van Washington DC, en wilden egale gazons, die ontdaan waren van de populieren en de eiken die het eerste recht op het land hadden. Ze wilden aangeharkte perkjes waar de bloemen keurig in het gelid stonden. Gazons moesten vlak zijn,

zodat hun grasmaaiers elk weekend zonder moeite het gras konden maaien. Wat ze in feite wilden, dacht Cliff laatdunkend, was kunnen zeggen dat ze op het platteland woonden, terwijl ze eigenlijk hun grotestadsmanieren en hun grotestadssmaak hadden meegebracht. Tegen de tijd dat hij de laatste bocht had genomen, had hij zijn geduld met Maggie Fitzgerald al verloren.

Nog voordat ze hem kon zien, hoorde Maggie de pick-up aankomen. Dat was nog iets wat haar aan haar nieuwe woonplaats beviel. Het was er stil – zo stil dat het geluid van een auto dat ze in de stad zou hebben genegeerd, haar aandacht trok. Afwezig haar handen afvegend aan de achterkant van haar spijkerbroek, stond ze op, en met een hand boven haar ogen tegen de zon keek ze naar het pad.

Op dat moment kwam de pick-up de bocht om, en hij parkeerde waar nog maar een uur geleden de Mercedes van C.J. had gestaan. Een beetje stoffig van de weg, met zijn chroom eerder dof dan glanzend, paste de pick-up veel beter in de omgeving dan de luxeauto. Hoewel ze de bestuurder nog niet kon zien omdat de zon tegen de voorruit weerkaatste, tilde ze ter begroeting glimlachend een hand op.

Cliffs eerste gedachte was dat ze kleiner was dan hij had verwacht, tengerder gebouwd. Vanwege hun beroemdheid hadden de Fitzgeralds altijd meer dan levensgroot geleden. Kregelig vroeg hij zich af of ze, om in haar stijl te blijven, orchideeën zou willen kweken. Hij stapte uit, er bij voorbaat van overtuigd dat ze hem zou irriteren.

Misschien kwam het doordat ze een equivalent van Mr. Bog had verwacht dat ze aangenaam verrast was toen Cliff uitstapte. Of misschien, dacht ze met haar gebruikelijke hang naar eerlijkheid, kwam het doordat hij een magnifieke man was om te zien. Haast een meter negentig, schatte ze, met indrukwekkend brede schouders. Zwarte haren, in de war gebracht door de wind die door de open raampjes naar binnen was gekomen, vielen in losse golven over zijn voorhoofd en zijn oren. Hij glimlachte niet, maar zijn mond was goed gevormd

en sensueel. Het speet haar dat hij een zonnebril op had zodat ze zijn ogen niet kon zien. Ze beoordeelde mensen altijd op grond van hun ogen.

In plaats daarvan vormde ze zich nu een oordeel aan de hand van zijn manier van lopen – soepel, zelfverzekerd. Atletisch, concludeerde ze toen hij over de oneffen grond beende. Zonder enige twijfel vol zelfvertrouwen. Toen hij haar op een meter genaderd was, kreeg ze echter de onmiskenbare indruk dat hij haar niet bijster vriendschappelijk gezind was.

‘Miss Fitzgerald?’

‘Ja.’ Met een neutraal lachje stak ze een hand uit. ‘Bent u van het bedrijf van Delaney?’

‘Ja.’ Hun handen raakten elkaar even aan, die van haar zacht, die van hem hard, beide competent. Zonder de moeite te nemen zich voor te stellen, keek hij om zich heen. ‘U wilde een prijsopgave voor het aanleggen van een tuin?’

Ze volgde zijn blik, en ditmaal was haar glimlach geamuseerd. ‘Het is duidelijk dat er iets aan gedaan moet worden. Kan uw bedrijf wonderen doen?’

‘We doen ons werk.’ Hij keek naar de kleurige plek achter haar, met de verlepte viooltjes en de doorweekte petunia’s. Haar poging om iets van de tuin te maken vertederde hem, maar die zachtere gevoelens onderdrukte hij snel, zichzelf voorhoudend dat ze er genoeg van zou hebben, lang voordat het tijd was om het eerste onkruid te wieden. ‘Waarom vertelt u me niet wat u in gedachten hebt?’

‘Op het moment een glas ijsthee. Kijkt u alvast rond, dan haal ik iets te drinken. Daarna kunnen we erover praten.’ Haar hele leven had ze bevelen gegeven zonder erbij na te denken. Na dit bevel te hebben gegeven, draaide ze zich dus om, en ze beklom het gammele trapje naar de veranda. Achter de gekleurde glazen van zijn zonnebril kneep Cliff zijn ogen samen.

Een designspijkerbroek, concludeerde hij meesmuilend bij het zien van haar sierlijk wiegende heupen voordat de hordeur achter

haar dichtsloeg. En het diamantje aan het dunne kettinkje om haar hals was niet minder dan één karaat. Wat voor spelletje speelde Miss Hollywood eigenlijk? Een vleugje van haar parfum hing nog in de lucht, iets zachts en subtiels dat bedoeld was om de zintuigen van een man te prikkelen. Schouderophalend draaide hij het huis de rug toe om het omringende land te bekijken.

Het kon worden vormgegeven en beplant zonder te worden getemd. Het terrein mocht niet zijn fundamentele natuurlijke structuur verliezen door te veel verzorging, al moest hij toegeven dat al die jaren van verwaarlozing de ruigere kanten van de natuur te veel voordeel hadden gegeven. Toch was hij niet van plan om het hele terrein voor haar te egaliseren en er een gazon van te maken. Meer dan eens had hij een opdracht afgeslagen omdat de klant erop had gestaan dat hij het karakter van het land aantastte. Al zou hij zichzelf daarom niet een kunstenaar durven noemen. Hij was een zakenman. Zijn zaak was het land.

Hij liep verder bij het huis vandaan, naar een groepje bomen waartussen verwarde klimop, struikgewas en distels stonden. Zonder moeite kon hij het voor zich zien zonder kreupelhout, bedekt met een dikke laag mulch en misschien met narcissen onder de bomen. Dat ene gedeelte zou volgens hem rust moeten uitstralen. Met zijn duimen in zijn achterzakken gestoken, bedacht hij dat Maggie Fitzgerald, afgaande op de massa's artikelen die door de jaren heen over haar waren geschreven, niet bijster geïnteresseerd zou zijn in rust.

Ze was een jetsetter met een hectisch leven, aantrekkelijk en glammoureu. Waarom was ze in vredesnaam hierheen verhuisd?

Voordat hij haar hoorde, ving hij een vleugje van haar parfum op. Toen hij zich omdraaide, stond ze een paar passen bij hem vandaan met twee glazen in haar handen. Ze nam hem op met onverholen nieuwsgierigheid. Zoals ze met haar ogen op zijn gezicht en de zon in haar rug voor hem stond, kwam hij nog iets over haar te weten: ze was de verleidelijkste vrouw die hij ooit had ontmoet, al had hij geen idee waarom.